

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **M. K.,** zast. JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, advokátem se sídlem Jugoslávská 12, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj,** se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. MMR-13184/2017-83/775, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2017, č. j. 48 A 109/2017 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobkyně, jakožto stěžovatelka, proti shora označenému usnesení (dále jen „napadené usnesení“) Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jímž bylo zastaveno řízení o žalobě proti shora označenému rozhodnutí žalovaného.

[2] Krajský soud zastavil řízení o žalobě s ohledem na ustanovení § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). V odůvodnění napadeného rozsudku k výroku o zastavení řízení uvedl, že stěžovatelka nezaplatila současně s podáním žaloby soudní poplatek s tímto úkonem spojený. Usnesením krajského soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 48 A 109/2017 – 17,

proto byla stěžovatelka vyzvána k zaplacení soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto usnesení. K doručení došlo dne 11. 9. 2017 a lhůta pro zaplacení soudního poplatku proto uplynula již dne 18. 9. 2017. Navzdory tomu k zaplacení soudního poplatku (ani k jakékoli jiné reakci ze strany stěžovatelky) nedošlo ani do dne vydání napadeného usnesení.

[3] Stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně vůči napadenému usnesení namítla, že nebyly splněny podmínky pro jeho vydání. Stěžovatelka totiž nebyla krajským soudem řádně vyzvána k zaplacení soudního poplatku za žalobu. Usnesení obsahující výzvu k zaplacení bylo doručeno toliko zástupci stěžovatelky, kdežto podle ustálené judikatury Ústavního soudu (zejm. nález ze dne 8. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 251/02), pokud došlo k zastavení řízení o správní žalobě pro nezaplacení soudního poplatku, aniž by předtím byla výzva k jeho zaplacení doručena i navrhovateli samotnému, představuje takový postup zásah do ústavně zaručeného práva na soudní ochranu. Má-li účastník řízení osobně v řízení něco vykonat, doručuje se písemnost nejen jeho zástupci, ale i jemu samotnému, což se vztahuje i na výzvu k zaplacení soudního poplatku. Stěžovatelka dodává, že soudní poplatek za žalobu posléze uhradila dne 12. 10. 2017.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Kasační stížnost je přípustná.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovatelčině námitce nutnosti doručení usnesení obsahujícího výzvu k zaplacení soudního poplatku za řízení o žalobě právě osobě účastníka řízení. Judikatura Ústavního soudu, na níž stěžovatelka poukazuje, byla již překonána, resp. stala se obsoletní v důsledku přijetí s. ř. s., který, na rozdíl od dřívější úpravy správního soudnictví v zákoně č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v rozhodném znění, poskytuje pro případ zastavení soudního řízení správního kvůli nezaplacení soudního poplatku možnost přezkumu tohoto rozhodnutí soudem vyššího stupně (Nejvyšším správním soudem). Lze odkázat zejména na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004, č. j. II. ÚS 671/02, publ. pod č. 2/2004 Sb. n. ÚS, a následnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 – 69, publ. pod č. 726/2005 Sb. NSS). Podle ustálené judikatury tudíž není samotné zaplacení soudního poplatku nezastupitelným úkonem, který by snad příslušel jedině osobě účastníka řízení, pročež je doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku toliko zástupci takového účastníka řízení zcela v souladu se zákonem, a je způsobilé založit běh stanovené lhůty k zaplacení soudního poplatku, po jejímž marném uplynutí je třeba řízení zastavit.

[8] Skutečnost, že stěžovatelka následně soudní poplatek za žalobu zaplatila (což plyne i z obsahu spisu krajského soudu), nemá relevanci, neboť k zaplacení poplatku došlo až dne 12. 10. 2017, lhůta k zaplacení soudního poplatku přitom uplynula dne 18. 9. 2017 a napadené usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci již dne 3. 10. 2017, tj. předtím, než došlo k zaplacení soudního poplatku. Krajský soud proto již nemohl pravomocné

rozhodnutí o zastavení řízení s ohledem na pozdní zaplacení soudního poplatku zrušit (§ 9 odst. 7 věta první zákona o soudních poplatcích, ve znění účinném do 29. 9. 2017).

[9] Nejvyšší správní soud neshledal kasační argumentaci stěžovatelky důvodnou, přičemž konstatuje, že napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by měl přihlédnout nad rámec kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Nezbylo proto, než kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítnout.

[10] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení procesně úspěšná a nemá tak právo na náhradu vynaložených nákladů. Procesně úspěšný žalovaný v řízení patrně nevynaložil náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a jejichž náhradu by mu tedy patřilo přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu